Darius Hank - "Bariera de lumina"

Privirea îi aluneca instinctiv pe linia albă ce despărţea cele două sensuri ale drumului în timp ce gândurile îi goneau cu mult mai repede şi mai departe decât maşina pe care o conducea. Periodic câte o pereche de faruri îi amintea că nu e singur pe şosea, că alţii, asemeni lui ţintuiesc linia de pe mijlocul drumului. I se păru brusc ca linia aceea albă pe care n-o scăpase o secundă din ochi se măreste, se apropie si îl învăluie în lumină. Nu găsi timp să reacţioneze. Auzi o trosnitură cumplită, apoi simţi o durere cum nu crezuse vreodată să existe. Totul se linişti mai apoi, odată cu întunericul ce îl învăluia rece şi deveni conştient că murise. Îşi dorise mereu, ba chiar se rugase cu înflăcărare să nu moară în accident de maşină iar acum când trecuse prin această experienţă constată că era mai puţin dureros decât îşi imaginase. Se strădui totuşi să îşi mişte degetele, duse mâna spre un buzunar interior al hainei ce credea ca o poartă şi cu toate că nu se aştepta, scoase la iveală un carneţel. Citi cu satisfacţie pe copertă titlul pe care îl scrise când avea optsprezece ani şi care încă sclipea la fel de frumos: "Lucruri pentru care m-am rugat şi nu le-am primit." Scotoci din nou prin buzunar şi i se păru că mâna îi alunecă adânc până când vârful degetelor îi atinseră un pix. Îl apucă şi se grăbi să scrie, undeva pe la sfârşitul carnetului, un numar din trei cifre, după care înşiră cea din urmă rugaciune neascultată. Se gândi că putea să pornească liniştit spre Dumnezeu şi să îi ceară socoteală. Răscoli bezna din jur. Treptat, realiză că picioarele îi erau îmbâcsite de apă şi noroi si se strădui să le scuture. Porni la nimereală prin întuneric până simţi asfaltul cald sub ceea ce numea tălpi. Privi în jur. O linie albă, strălucitoare, şerpuia pe lângă el si hotărî să o urmeze. "Drumul către Dumnezeu" îşi spuse. Începu să se obişnuiască cu întunericul şi reuşi să distingă lumea din jurul său: o baltă, poate un râu liniştit în stânga sa, un câmp nesfârşit de cealaltă parte a drumului. Continuă să meargă după linia albă până ce aceasta se sfârşi brusc. Se temu s259 meargă mai departe de teamă să nu se prăbuşească în cine ştie ce hău întunecat aşa că porni pe câmpul neted din dreapta. Întâlni buchete de arbuşti ce se făceau din ce în ce mai mari cu fiecare pas până deveniră o întreagă pădure. În faţa sa, se zărea o luminiţă. Porni într-acolo. Ajunse curând înaintea unei barăci dărăpănate prin găurile căreia se scurgeau agale valuri de ceaţă lăptoasă. Se apropie si privi înăuntru printre scânduri. Un opaiţ atârna deasupra unei mese, în jurul căreia patru indivizi jucat cărti si fumau. Chipurile li se pierdeau în fum, sub pălăriile învechite, dar putu să distingă oasele degetelor cu care aruncau carţile pe masă. Împinse uşa şi năvăli înăuntru. "Îl caut pe Dumnezeu!" Indivizii se prăpădiră de râs. "Dacă îl cauţi pe Dumnezeu trebuie să zbori! Pe aici n-ai să găseşti decât putreziţi ca noi!" Ieşi afară şi porni înapoi după linia albă. O regăsi după mult timp şi cum dădu ochii de ea se ridică usor plutind. Linia şerpuia sub el şi putu citi o propoziţie scrisă pe câmpul întunecat de dedesubt "Lucruri pentru care m-am rugat si nu le-am primit." Avu impresia că ţine întreg câmpul în mână. Cu cât se înălţa mai mult, se pierdea în lumină şi sub picioarele lui, câmpul neagru se făcea tot mai mic.

"Am pierdut subiectul AC1101! Din nou la bariera de lumină!" Cercetătorul privi personalul din jurul său. Tăcu vreme de câteva clipe. Încă un subiect pierdut. Un nou experiment ratat. În momentul acela încetă să mai fie vorba de mândria proprie a unui

savant impunător ci doar de curiozitatea cumplită ce îl rodea cu fiecare eşec. Avea o singura şansă să ştie ce se află dincolo de bariera de lumină. Luă eticheta AC1102 şi o lipi în jurul degetului mic apoi se întinse în simulator cu ochii închişi.

Sunetul sacadat al locomotivei îl linişti. Şinele sclipeau sub privirea sa, mergând înainte...